

DE CURACAO SCHE COURANT.

Deel XXIII.

ZATURDAG den 6den JUNY 1863.

N. 23.

GEWENSGE BERIGTEN.

Parys, Feb. 16.—In den *Courrier de l'Étranger*, leest men:

Het navolgende geval, voor welk echtheid of berisping op hetwelk wy de aandacht der lezers niet en geneesheeren vestigen, wordt ons uit Vriens onderdagteekening van 2 dezer medegedeeld; wy nemen het hier woordelijk over:

Te Vriens leeft op dit oogenblik een dertienjarig meisje, dat een vrij aardig voorkomen heeft, maar door eene geheel buitengewone soort van catalepsie (berisping in het hoofd) is aangetast. Dit meisje, de dochter van eenen landbouwer, was in den ouderdom van acht jaren slaapwandelaarster geworden; dag en nacht liep zij de oogen gesloten; sommyleen met eenen doek voor dezelve gesloten; begaf zich veeltyds by de baron, en liep hunne woningen en ontdekte daar de meest geheimne plaatsen, de best verborgen voorwerpen.

Op den 1sten Januarij werd zij ziek en genoodzaakt het bed te houden. Sedert dat oogenblik is zij ten prooi geweest aan eenen ziekte, welke men de catalepsie noemt, kreeg, dat zij niets hoorde en niet gesloten oogen antwoordde op de vragen van hen, die hunne stem naar het eind harer vingers rigteden. Wanneer de crisis voorby was, verviel zij in zulk eene verregende verstopping, dat men haar voor dood zoude hebben beschouwd, zoo groot was hare gevoelloosheid.

In hare staat van crisis studee een vreemdeling, wie hij ook ware, van dit jonge meisje heidere, duidelyke en juiste antwoorden verkreeg, hebben op alle vragen die hij tot haar had willen rigten. Wanneer iemand ijdung wenschte te hebben van eenen zins geruimen tyd afwezig vriend of bloedverwant, antwoordde zij met eenige gezegden en sonder eenige draling. Sommigen, die haar vragen wilden doen omtrent de hel, het paradijs, geheaven, afzinken, anderen over gaatkanke, ontvingen geen antwoord.

In haren normalen toestand kan de sieke zich met nauwkeurigheid lezen, maar wanneer de letters zijn naar onbekend. Men heeft ook in haren staat van crisis, allerlei handelingen voorgeschonden, en helgeen voor de aanschouwers hooger bevredigend was, zij las dezelve met het grootste gemak, daarbij de regels met den vinger aangevende.

Om te zien of deze geleerde personen spraken Latyn tot haar; zij antwoordde niet in deselde taal, maar verzocht dat men haar het gezegde zoude vertolken, en wanneer men haar bedroeg, helgeen dikwel gebeurde, wees zij de onjuistheid aan tot dat de vertaling nauwkeurig was geschied. Men heeft haar dikwel de bekeken gevraagd van eenige Griekse woorden, doch zij maakte nimmer daarop te antwoorden.

De antwoorden van dit kind zijn tot zoo buitengewoon, dat zij eenen naam heeft verworven, die gelijk zeer veel te denken is, merkelyk is vergroot geworden, zoo zelfs dat de nieuwsgierigen van alle kanten toestroomden, sommigen om haar te zien, anderen om met haar te medeligen, en alle vertrokken geheel verbaasd over de onbegrypelyke nuwenselen van deze siekelyke geestigheid.

Onderscheidene geneesheeren uit de rondreis van Vriens, en de Taur-du-Pin, de Echelles de l'Amont, hebben deze zeldzame gelegenheid niet laten uitglippen om zulk een vreemd geval te komen bywonen. Geen hanner heeft echter eene wyze van behandelen voorgeschreven.

De onderprefekt van Taur-du-Pin heeft herhaalde bezoeken bij de patient afgelegd, met eenige andere meesters, om over hare siekte een oordeel te vellen en hetzelve aan het gemaal van een erfgenome geneesheer te onderwerpen.

Sedert den 1sten Januarij 11, hebben de geneesheeren in haren handen een zeldzaam en van korten duur. Dit jonge meisje heeft, tengevolge van het sints meer dan een jaar niet verlaten van haar bed, het gebruik harer beenen volmaakt verloren.

De *Deutsche National Zeitung* meldt uit Berlyn, nopenaden zellmeere der echtgenote van den dichter Stieglitz aldaar, het volgende:

Wy wonden hier een ettelijke dagen daar eene sonderlinge gebeurtenis verran. De bekende dichter St. . . leed sedert geruimen tyd een zenuwachtige uitputting. Geneesheeren hadden gezegd dat een onverwachte groote schrik hem van deze kwaal zoude onthouden kunnen. Den Maandag heb hij in gezelschap zijer vrouw bezoeken afgelegd. In den hantdag las hij haar voor en gevoelde zich daardoor zeer wigepet. Zij noodigde hem uit tot zijne verhuizing naar het concert te gaan. Den avond te hant komende vond hij zijne vrouw in een uit gemaal doot te bed liggen; zij had zich overtuikt met eenen doek, die, zegt men, altyd byten zijne schijfkeel aan den wand had gehangen. Een officier van hant hand lag naast haar en behield dat zij op deze wyze zich van de ophef om aan hant echtgenoot zijde gezondheid weder te gaven, wanneer zij tevre, volgens het gemaak der geneesheeren, het krachtiglyk kon toebrengen. Men ziet hoe in ons Berlyn het romantische dwarsen rigtlyk de gemoderen behoudt. De vrouw wordt door velen bewonderd—aanbeden!

De warding van den Jezuït.
In een zeer geacht Duitsch Week- of

Maandblad, meldt het volgende, aangaande het ontstaan van den heiligen Jezuït; hetgeen wy zoo verhoon, zoo juist, zoo geestig van wam, dat ik mij niet kon onthouden, de hetzelfde vrij te verlaten, en met eenige verandering in het Letterkundig Magazyn te laten plaatsen, vertrouwend, dat het ons velen, die het lezen, zal bevalen. Zie hier dat betrouwen.

Sedert den 1sten Januarij 11, hebben de geneesheeren in haren handen een zeldzaam en van korten duur. Dit jonge meisje heeft, tengevolge van het sints meer dan een jaar niet verlaten van haar bed, het gebruik harer beenen volmaakt verloren.

De *Deutsche National Zeitung* meldt uit Berlyn, nopenaden zellmeere der echtgenote van den dichter Stieglitz aldaar, het volgende:

Men heeft dezer dagen, ten gevolge van verklikkingen, die door middel van was ontdekt.

Zie hier op wat wyte deze gasten te werk gingen; lang zullen de restaurateurs van Parys aan dit denken. Een honner gaat op de hem aangewezen plaats aan tafel zitten, eet goed en weet een zilveren bord of kom te kapen, en heimelyk met elastiek was onder de tafel te plakken. Merkt men, dat er zilvergoed weg is dan dringt hij er op aan, dat men zyne zakken doorzoeken en vertrekt onder duizend verontschuldigen van den kaptien. Maar ankomt er een tweede gast, die op zyne plaats gaat zitten, het uitgeplakte bord afneemende, zyn gelang betaalt en op den draifje vertrekt. Men heeft het meer van meer dan vyftig sportgelyke gasten, door twee compagni's a hant bedreven ontdekt.

lige maagd of van het Marias beeld ondergaan; en 291,450 die van de penitentien. Vijfhonderd daizend heimgesonden zijn door de rijkswijltie uitgedelgd; en Spanje heeft twee millioen kinderen verloren.

Staats aangelegenheden van het Oosten.

Mehemet Ali heeft eindelijk naar de stadgouverneur van de Britsche en Fransche gezanten toegehoord en eene groote som geld op afkorting van de reeds lang verschuldigde schutting, aan de Porte betaald. De Sultan is echter niet zeer te vreden met het bedrag der afkorting; want in plaats van 200,000 ponden wou hij te ontvangen, heeft de Pacha slechts 90,000 ponden gezonden.

Het engelsche eskader dat van Malta in aller haast naar Vourla is vertrokken, moest weder naar Malta terug zeilen, om dat, zoo men uit de berichten uit de verandering van staten, het de opgemelde betaling verdwenen is. Men vreest echter als nog zeer veel voor de bemanning van het land in de Oostersche staats aangelegenheden; want er worden steeds versterkingen van troepen en voorraad van krygsbehoeften naar het Turksche leger in Klein Azia aangevoerd, en in de haven van Rusland in de Zwarte Zee worden ook by voortdurende krygsvoorbereidselen voor de zeedienst gemaakt. Het britsche eskader is op den 7 Maart van Vourla vertrokken.

Een brief van Constantinopel van den 11 Maart behelst dat het naar Tripoli bestemde Turksche vloot reeds in de Bosphorus gereed lag om te vertrekken. Het bestond uit een linie schip, 4 fregatten en 8 korvetten, onder het bevel van Hassan Bey, dezelve die in het verleden jaar tegen Samos gezonden was.

In de laatste tijden van de laatste maand was dit echter het geval niet. Men was zeer ontevreden met het regentschap en de Beijeren aldaar. Het volk was den jongen koning als nog zeer geogen. Het gerucht liep dat er een plan ontworpen was, om het tegenwoordige gouvernement om ver te werpen en de Beijeren uit Griekenland te verjagen. Generaal Colocotroni was eindelijk zonder teregtstelling, na 15 maanden gevangenis, op vijf voeten gesteld.

Onder dagteekening van 27 Februarij schryft men uit Athene hetgeen volgt:— Het gouvernement heeft ten laatste de verdeling gemaakt van het land in Pyrenus en bereids worden er pak- en woonhuizen aangehouden; en het heeft een een geveens koopman een oetroot voor den tyd van 99 jaren verleend, om er een fzeren spoorweg aan te leggen. De gemeenschap tusschen Pyrenus, Maragille en Alexandrie, door stoomvaart heeft thans een aanzien genomen.

De Russische Paskewitsch, de Russische Gouverneur in Polen, heeft onlangs te Warschau de Roomsche kateyke Kerk van de Bernadinen in die stad willen vernemen in eenen tempel voor de uitoeffening van de Grieksche godsdienst. Het voornemen niet te vreden met deze verandering, hebben de Griekschen leeraar uit den tempel gejagd, waarop de rust in de hoofdstad is verstoord geworden. Er is eene proclamatie uitgevaardigd geworden, de Roomsche kateyke geestelijken aanmanende, om tot de dienst van de Grieksche kerk over te gaan.

ZUID AFRIKA.

Berigten van de Kaap de Goede Hoop

bevatten dat de Kadere zeer treflyk en zeer verprakt zijn. Hunne Heide strekt zich uit van de Kelscham tot de Sunday rivier, en van de zee tot de Stormbergen. Want zij stek ook verfoond hebben, zijn zij met zwam verrijkt, tering geeligen geworden. Men is zelfs gezege van de kolonie zal welhaast van de invallen der barbaren beveiligd worden, tengevelde der krachtadige maatregelen, welke daartoe genomen zijn.

Eene ongelukige gebeurtenis heeft onlangs plaats gehad op een der menigmaal door de droogte verwoestende Portugische eilanden. Onder dagteekening van St. Jago 1 April 1835, verneemt men daaromtrent het volgende:

Op den 26 der maand Februarij jl. waren aldaar geland 225 man troepen uit Portugal. Deze troepen waren welker Miguelisten, aanvankelyk deserteurs van Don Pedro en werden naderhand onder de eilanden verdeeld.

Op den 21 Maart des nachts braken zij in open opstand uit, arresteerden hunne officieren, die allen konstitutionelen waren, en andere inwoners, braken de pakhuizen in, zetteden schildwachters op de verschillende punten uit en namen bezit van de gouvernementsschoener; daarna omcingelden zij het gouvernement huis, lieten den gouverneur verschynen en gelastte hem, met bedreiging van te worden dood geschoten, zoo hij zulks niet deed, om Don Miguel als Koning van Portugal uit te roepen. De gouverneur kon zonder verbeurte van zijn leven niet nalaten hunnen last uit te voeren; dus werd Don Miguel op den 22 tot Koning uitgeroepen. Dit was echter een bedoeling niet met den opstand. Op den 23 riepen zij de voornaamste inwoners bijeen en eischten geld en levensmiddelen.

houde van plundering; maar de roovers hielden echter geen woord. Op denzelfden dag nog begonnen zij de pakhuizen te plunderen. In den loop van den dag namen zy de huisgezinnen van de officieren en ambtenaren gevangen, doch lieten dezelve zich vijf koopen.

In den nacht van den 23 echter vierden zij hunne moordlust den toom. Zij namen de officieren uit de gevangenis, bonden hun de armen op den rug en voerden hen op de begraafplaats, waar zij allen met uitzondering van drie 2de Luitenanten, jongelieden, waarvan twee op voorwaarde van zich bij hen te vereenigen, doodgeschoten werden. De derde viel neder op het vuren, hield zich dood en reddde zich naderhand met de vlugt.

De plundering en vernietiging van eigendommen hield aan tot den 26, toen een gewapende magt van omtrent 200 man te paard uit de binnenlanden op die roovers kwamen dagen. Enige der roovers met een stek veldgeschut gingen de troepen te gemoet. Op het eerste vuur ging de ruitery op den loop met uitzondering van 8 man, die sodanig een getadig van op de roovers aanbieden, dat deze genoodzaakt werden het harnas te laten en zich medelidzaam buit, die zij, aan boord van de schoener en een kleine gebedigen hadden, weg te maken. In den avond gingen zij onder zeil met bestemming naar Noord Amerika, of volgens gezegde van eenigen, naar de Middellandsche Zee. Op den volgende dag van hun vertrek, werd Donna Maria wederom tot Koningin uitgeroepen. De vernielde en geplunderde eigendommen werden op meer dan 100,000 dollars geschat.

Onlangs is een Gedenkpenning vervaardigd op het inroepen van Z. M. den Koning der Nederlanden, als Arbitr (Scheidsregter) in de territoriale geschillen van Engeland en Noord-Amerika. Op de voorzijde des Pennings ziet men het welgelykende afbeeldsel van Z. M. den Koning, van voren, voorzien met het Grootkruis der Willemsoorde. Het omschrift is: WILHELMUS I. NEERLANDIAE REX. LXX. M. DUX. (d. i.: Willem I Koning der Nederlanden, Groot-Hertog van Luxemburg).— Op de keerzijde leest men, in een eiken krans, het navolgende opschrift: AB ANGLIS ET AMERICANIS SEPTENTRIONAL. DE FERMINO MOTO ARBITER VOCATUS 1829. (d. i.: te verzoend met het opschrift der voorzijde:— *over de Grensgedingen en Noord-Amerikanen, over de Grensgedingen, als Scheidsman ingeroepen in 1829*). Deze Gedenkpenning is, sedert 1 Januarij 1835, voor f 8.60 in het zilver, f 4.50 in het verguld brons en f 2.50 in gewoon brons, te bekomen: te Leiden bij den Heer P. O. van der Chys; te Amsterdam bij den Heer A. A. van der Kooij; te Utrecht bij den Heer A. H. van Zuylen; te Groningen bij den Heer A. L. Wubbers.

Men schryft uit Bergen, in Henegouwen:

Een tweede Luitenant van het 2de regiment van hield heeft hier, voor den Staatelijken Kolonel der artillerie en op last van den Minister van oorlog, de proef genomen van een door hem uitgevondene wijze om de lading van een kanon zonder lont of vuur te doen ontbranden. Hij is by alle proefnemingen volkomen in geslaagd en telken reize, dat de Kolonel vuur afgegaan. Door dit vindingrijke middel kan de kadronier, die tot dus verre slechts diende om het schietstuk te laden, het vuur te doen afgegaan, dat er de laatste verandering aan de stakken noodig is.

Reddings-oestel.

Een duitcher heeft uit Mannheim aan Lord Malmorans het aanbod gedaan, om aan de Engelsche natie, tegen een honorarium geëvenredigd naar de te bewyzen, dienst, de bescherming van een toestel over te geven, door middel waarvan de grootste oorlogen koopvaardyschepen tegen storm en schipbreuk beveiligd zouden zijn. Deze uitvinding, zegt men, steunt op licht- en waterbouwkundige (aerostatische en hydraulische) gronden. Een Staats ingenieur, M. v. Malmorans, uit Mannheim, heeft voor Frankryk, en ook voor de verdediging der kust van de Rijn, het toestel geleverd, dat hij aan het Fransche gouvernement voorgesteld heeft, om de kusten in te willigen van proeven in het groot, gebraten een dergelyk toestel, die zij afgevoerd heeft, zonder het toestel onderworpen te worden. Het toestel is nu by alle schepen aangebragt worden, en maakt, dat, zonder in de de manoeuvres of de vaart van het schip te hinderen, onmogelyk, dat het toestel zinkt, hoedanig voor het overige dezelfde avary en afstand van het ook moge zijn.

Saus-pineel.

Een Engelschman komt een wettig van groot nut voor de souvers te vervaardigen. Dit werktuig, door hem Saus-pineel genoemd, is een instrument met 2 afdeelingen, in de gedaante van een pineel met 2 loopen. Men plaatst hetzelfde onder den neus, en men hoeft slechts op eenen trekker te drukken, om de neusgaten met eene genoegzame dosis saus te vullen, om het hersengestel voor eenen geheel dag te voorzien.

TALLEYRAND.

(Uit de Zeitung der Elegante Welt.)

Vervolg van onze laatste.

In 1815 was Talleyrand de eerste, die te Weenen den voordrag deed tot zoem-plichtigheden voor denzelfden 21 January. Toen Bonaparte in Egypte was, werd het openbaar misnoegen tegen Talleyrand steeds grooter, en hy zag zich genood-zakt, den 18 Messidor, zyne perlefeest neder te leggen. Toen hy zich niet lan-ger staande kon houden, liet hy ook het Directoire varen, en sloot zich ten aanw-ze aan de familie Bonaparte. Hy was nu degelyk te Malmaison by Josephine Bona-parte, waar alle misnoegen zich versa-melden. Hy schreef dikwerf en dringend aan Bonaparte.

Den 17 Vendémiaire van het jaar 8 be-trad de Veldheer het eerst weder den Fran-schen bodem by Frejus, den 21sten was hy te Parys. Talleyrand deed dagelyk naar hem toe, en vermaakte met yver het plan tot den val van het Directoire by den 18 Brumaire (10 Nov. 1799). Bonapa-rte deed de taal der Verbonderd door Gre-nadiers ruimen—hy was Eerste Consul, en Talleyrand den 4 Nivose (24 Dec.) we-der Minister van Buitenlandsche Zaken.

Mevrouw van Staal werd thans geheel vergeten, en de schoone Madame Grandt speelde nu eene schitterende rol. Als men Talleyrand vroeg, wat hy met eene vrouw wilde, die niet gaaflyk was, an-twoorde hy: „Ik bemin haar om uit te rusten.”

Mevrouw van Staal vroeg hem eens op eene stekende wyse, wat hy doen soude, wanneer sy en Madame Grandt te gelyk in het water vielen. Zyn antwoord was:

„Gy u zelve uit elk gevaar weet te redder; ik zou gevolgelyk Madame Grandt hel-pen.”

Het is merkwaardig, dat hy, by synen lust om te snappen, nooit eene lampoid heeling—nooit te veel geide. Hy zat me-nigmaal zoo lang by Mad. Grandt op de sofa, dat zy eens eene slaauwte vermond-de, om hem kwyt te worden. Toen dat gebeurde, maakte Talleyrand een venster open, om frische lucht in te laten; en wanneer zy nu, gebeld, dat ook eene slaauwte niet hielp, opsprong, en hy dat zag, waarom het te doen was, ging hy lachend heen en kwam den volgenden dag lachend weder. Een groot gedeelte van zyne bekwaamheid bestaat daarin, dat hy nooit iets kwalijk neemt. Hy weet van geen syn eergevoel, en hield hetzelfde steeds voor eene bespottelyke heilsmid-deling.

Thans speelde Talleyrand weder den maitre d' esprit te Malmaison. Het Hof van den Consul, even als dat des Koninga te Versailles en als de salon van het Di-rectoire, werd vermaakt door zyne vernuf-tige gezegden. By Josephine was hy al-tijd zeer welkom; zy had veel gelyde noodig, en de Consul was spantzaam. Zy maakte schelden, en had den moed niet, dit aan Bonaparte te bekenen. Talley-rand deed het voor haar, en ontlaadde op zich de eerste verholgenheid van den Consul.

Madame Bonaparte verhaakt ve-le galante dingen uit dien tyd van Talley-rand; zooder andere, dat hy eenmaal haar, uit lippen teedert, de blonde lokken in wangen gebragt, en weder opgeford, en tot papilotten enkel beghrieffen genomen had. Menigen zal echter zoo niet aan de teederheid, ten minste van de keisige mildheid der Ministers denken.

Intuschen liepen de omstandigheden meer en meer zop, dat Napoleon kryg-voerde en Talleyrand telkens den vrede sloot. Beiden verstonde dat nimmer-met. Het kabinet was Talleyrand's slagveld. Hy behoorte tot die afspekende vernuf-ten, aan welke de meed tot stoute bedaf-ten opbreekt—die echter wel iets byzan-der merkwaardigs verrigten, maar het nooit tot eijgenlyke grootheid brengen. Hy moest naast een groot man staan, en ge-te voortreffelyk by Napoleon. Nooit heeft hy iets gedaan, dewyl hy een innerlyken afkeer daartoe gevoelde, gelyk dit by groote mannen het geval is; maar hy diende zeer goed voor helper en handlang-er van een groot man. Dat toonde hy in het jaar 9, door het sluiten van den vrede te Lunenburg.

Napoleon was zeer met hem te vreden, en van dien tyd af dagteekent het groot vermogen van hem en synen liseur. Hy had destyds alle sleutels van Europa in syn hoofd. Hy zag de beurs regelmatig dalen en ryzen, als eb en vloed. Hy wist daarvan partij te trekken, en syn liseur, die onder het goederen van syn haar hem uit de hand nam: koopen, verkoop-en, was syn bed. Zy speculeerden bei-de voortreffelyk.

Napoleon keurde dat af, en sprak eens tot hem: „Mien heeft my berigt, dat gy ryk, zeer ryk zyt, Monsieur! en dat het geld van de beurs u toegevloeid is. Gy hebt in de papieren gespeeld.” Tal-leyrand zag hem ernstig aan, en zeide:—„Slechts eenmaal.”—„Hoe?”—„Ik heb des avonds voor den 18 Brumaire gekocht, en den volgenden dag weder verkocht.” Na-poleon lachte.

Talleyrand gebruikte syn geld en leefde als een Pacha. Aan Lodewyk van Bour-

van Laneville Koning van Heturrie was ge-worden, gaf hy te Neuilly een feest, waar-op hy geheel Florence te voorschyn stiep; men zat op het plein voor het paleis Pitti, en in den tuin zongen en dansten Toskane-zen.

Hy had en behield een onoverwinnely-ken afkeer van den geestelyken stand.—Toen Napoleon, om gemakkelijker te re-gelen, het Christendom (Katholicisme) weder in voerde, wilde hy Talleyrand tot Kardinaal laten verheffen, en hem aan het hoofd der Franche Geestelykheid stellen. Een sterke verzetste hy zich daarentegen. Men weet, dat hy nooit de verwisseling van bloed schuwde; maar het geestelyk ge-wend schreef dezyds een verstandelyk spook in synen oogen te zyn. „Een” zat Talley-rand aan tafel diep in gedachten—een uit het gezelschap witter in den loop der ge-sprek de woorden: „Hy is een ware man, een gehand priester.” Talleyrand, somklage al synen mynning gewekt, gryp-ten lepel, zat diep in den schotel; en vroeg, op een dreigenden toon, den spre-ker: „Mynheer! wilt gy spinnazie?”

Napoleon liet den over Talleyrand uit-spreken kerkelyken hem opheffen, en ontsaakte hem Madame Grandt te het-ten. Hy deed dit met tegengien, en was er zeer minnagtig over, dat zyne vrouw eenwylke naampl aan het Hof moeg ver-schynen. Napoleon hield haar voor een schoon, maar voor onnosel en niternale onwetend. Sprak men van de schander-heit van Talleyrand, zoo werd er levende van de domheid zyder vrouw gesproken. Denen, de beroemde reiziger, die Egypte doorzocht had, men eenmaal Talleyrand op-zen. Deze gaf spoedig aan zyne vrouw te kennen, dat zy de werken van Denon be-hoorde te zien, om hem de zaak van de-re vraag te kunnen doen. Doch Ma-

vrouw Talleyrand leest, by reegening, Ho-jinnen Geseë, en vraagt nu den Heer De-non naar zyne Schipbreuk en hoe zyn ge-touwe Vrydag voert.—By eene andere ge-negenheid werd van een nieuw strafwetboek gesproken, en wel van de bepaling, dat de man, die zyne vrouw met eenen boeleer-der, bekrant, het zigt heeft van beide zide dooden. Toen zeide Mevrouw Talleyrand: „Zulke wetten worden door menschen ge-maakt, welke niet de minste opvoeding hebben.”

Dezide gelukte Talleyrand een meer-tenant, hy sloot te Amiguesden vrede met Engeland, en steeg hierna op het hoog-sta in gupet by Napoleon. Toen de vrede poegde, Fouché, zyn mededinger, hem den voet te ligten. Zelfs de schandelyke ge-beurtenis, dat de Hertog van Enghien dood-gevochten werd, deed hem geen pindel. Men legt namelijk hem ten laste, dat hy de meeste schuld daarbij had, dewyl hy eenen brief van dien Prins aan Bonaparte twee dagen onder zich hield. Intuschen was dat geval den Eersten Consul minnaken niet een onopgemerkt, en hy vergaf. Hy poegde die daad een misdrijf hetwelk geen nut aanbragt; en Fouché geide, in zyne schamtelooze oorzadelykheid. Het is meer, dan een misdrijf, het is een mis-dag.” Wat Napoleon later op St. Helena daarover zeide, toen hy voor Europa zyne Mémoires in den pen gaf, moet men niet zoo letterlyk nemen. Buiten talle had echter ook Talleyrand een goed deel van dienstvaardige schuld daarbij.

Bonaparte werd in 1804 Keizer Na-poleon. De Republiek hield op, en hare rekening was gesloten. Talleyrand moest thans zyne oude herinneringen uit Ver-sailles, verlevendigen, de zaken aan het Keizerlyk Hof helpen regelen, en Keizer-

Napoleon had Legioen van Eer ingesteld, en Talley-rand verkreeg het groote lint daarvan.—Intuschen stond hy ook op een goeden voet met alle de overige Vorsten, en de Koning van Pruisen gaf hem ten zelfden jare de Ridderorde van den Zwarten Ad-e-laar. Napoleon gebruikte hem nu als een schryfpen; overal moest hy by hem zyn.

Talleyrand vergezelschapte Napoleon in het leger van Bologna. Hy sloot, na den slag van Austerlitz, den Praagter vrede, en hielp in 1806 Lodewyk Bonaparte Koning van Holland maken. Een maand later schickte de Keizer hem het Vorstendom Benevento. Hy had nu zyne fortuin ge-maakt. Charles Maurice was des Keizers rechterhand en dus de Benevent.

(Het is nog maar.)

BY

AUGUST MULLER
Z O U T

van de beste en schoonste kwaliteit, te leveren aan de bekende stellingen van Daamon.

Onderscheiden en Schryfboef-ten—Supra, Zwart, Blauw, Grys en Groen Laken en Half Laken—Stree-Draken, enz.

Deze Courant wordt gedrukt en uitgegeven ter Drukkery van A. L. MULLER & J. F. NEUMAN in de Willemstad, Breede Straat, Huis 76. De prijs der-zelve is f 12. 'jaars te betalen om de drie maanden. De prijs der Advertentie is 25 Centen per regel, doch voor eene Advertentie van slechts een regel, betaalt men 10 Centen.